

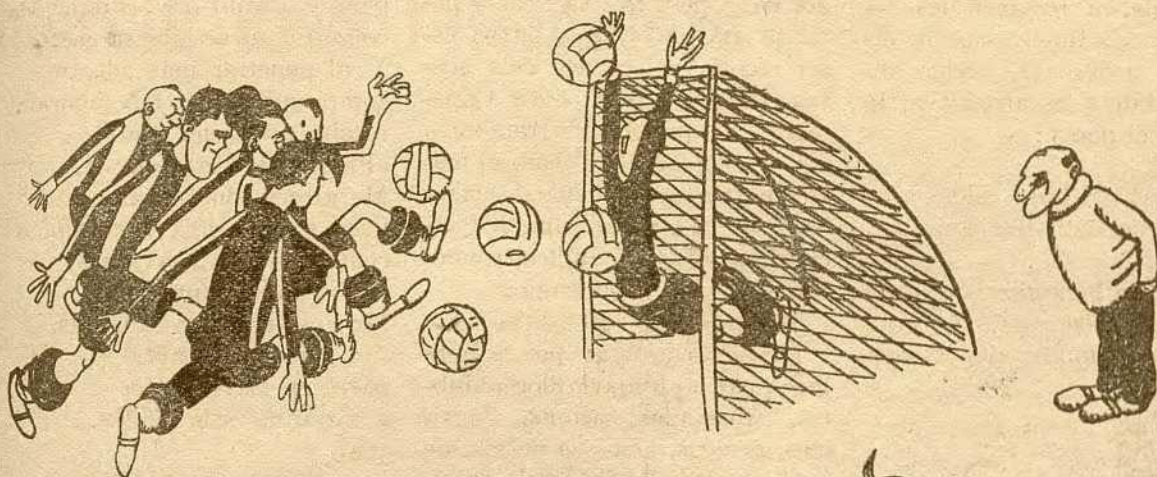
XUT!

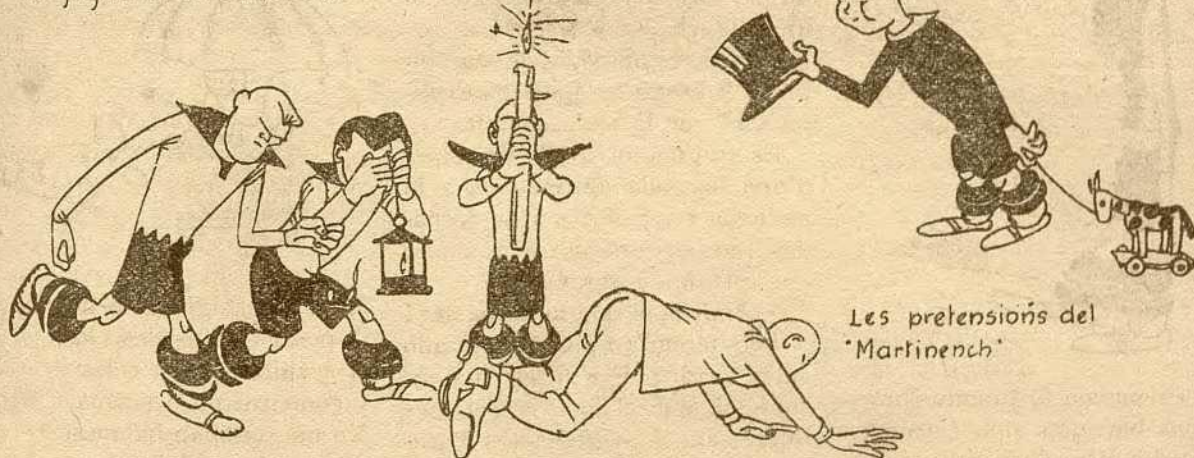
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

ANY III. — NÚM. 102
BARCELONA, 22 D'OCTUBRE DE 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Els jugadors del "Barça" entrenant-se a tirar panals.

Les pretensions del "Martinench"

L'Europa buscant

aquella cohesió

Única manera d'evitar que les entrades de la parella Planas-Walter siguin mortals.

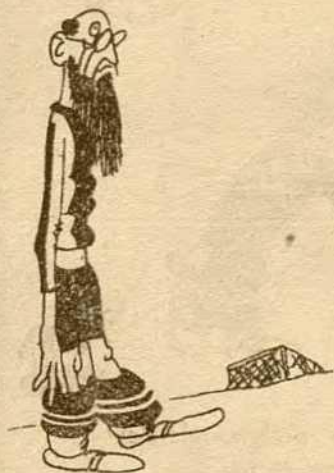
Sistema patentat per que els devan- ters de l'Espanol vagin a l'hora

La resurrecció de l'Esquimal de Gratallops

L'alba tenia de púrpura l'horitzó. Un suau ventijol sadollava de gaubança aquell matí de tardor. Les fulles grogues anaven caient. Dels llibres de la Redacció sols en restaven les cobertes, car les fulles, seguint els preceptes tardorencs, havien caigut. En Tifeta les arrencava. Ja va dir-ho el poeta :

«Hojas del libro caídas,
juguetes de Tifeta son.»

Quin suau benestar es respira-
va dintre del nostre saló de cent !
En un recó, damunt de l'escopi-

dora, cremaven uns quants branquillons barrejats amb *Cornadas* atrassades. En Cuscunilles, amb saliva dejuna i pells de moniato, s'arreglava unes mitges-soles per anar tirant. En Taujà *el Sabio*, fregant una espardenya amb una cassola, imitava una audició de la T. S. F. Tots treballàvem.

Quan més enfeïnats estàvem cadascú amb els seus quefers, darrera la porta s'of una veu que cantava aquell tros de «La princesa de cân Tunis» :

«Una cacera de pops
con pistolas y trabucos

la encuentra suave y sin trucos
l'Esquimal de Gratallops !!»

La sang se'ns va glaçar. El bacallà d'en Rossell va fer un bot de la peixera i va anar a parar al mig del carrer, on va ésser recollit pel carretó dels gos-sos. La porta es va obrir i aparegué l'Esquimal de Gratallops. Ell, sí, senyors, ell ! Amb el mateix paraigua, les mateixes sabates i la mateixa verruga a l'anca dreta. En Cuscunilles, tremolant-li la veu, l'interrogà :

—Cielo santo ! Sois Taujà ?

Ningú va esperar que respongués, car no hi havia lloc a dubtes. Abraçades, petons, llàgrimes, gemecs, atacs de nervis, de tot hi hagué. Semblava la tribuna del «Barça» quan en Sami fa un gol.

Vàrem fer un rotllo al seu voltant i li pregàrem que ens expliqués el que li havia succeït.

Es tragué un rotllo de paper d'una llargada aproximada a la pel·lícula en 7 sèries i 35 jornades (no *Deportivas*) «La mano que estruja» i digué :

—Això és el que m'ha passat !

Tots férem un gemec. Tot allò calia llegir ? Per fi ell mateix confessà que el final era el més interessant i va llegir-nos l'acabament :

«Contrito como una mona, sin saber lo que me hacía, un día cogí el tranvía y fuí cap el «Barcelona». Mas, cielo santo, qué vi ! De una manera muy caya cantaban el «Vaya, vaya !» al son de un filabarquí. Gamper llevaba el compás sin salirse de la ruta, mas no tenía batuta y dirigía amb el nas. Y en pleno la Directiva,

sin trompas ni acordeones, descargaban sus pulmones soplando una lavativa. Con mi intuición ya probada, al ver tamaño bullicio pensé : «Aquí hay estropicio», como quien no piensa nada. Y al penetrar más adentro, comprendí aquel rebomborio : rezaba un cartel notorio : «Falta delantero-centro». Me ofrecí como esquimal, y en pago a mis pretensiones cuatro mil satisfacciones embutxaqué muy cabal. Me entrené, hice cabriolas, tiré penals a porfía, paseé en taxis un día y me fumé seis vitolas.

Mas, ah, frágil es la dicha ! A pesar de mis desvelos, el «capitán» tuvo celos y comenzó mi desdicha. No me pasaban balones, me dejaban de rincón, y si hacía el ploricón me daban con los tacones. Sublevóse mi amor propio, y, cual hiena enfurecida, juré jugarme la vida y al «capitán» le dí el opio. La pócima surgió efecto y el xutador fulminante se durmió un día al delante que parecía un espectro. Y el «Martinenc» los venció, y la Junta, enfurismada por su tarde desgraciada, una llauna le endiñó.

Y aquí estoy, fiero y vengado,
sin malicias ni rencores,
dispuesto a llenar renglones
por ganarme el estofado.»

Quan l'Esquimal de Gratallops va haver acabat, el pujàrem a coll i el passejàrem pel

voltant de la taula, tot cantant l'himne del XUT!:

Ves per on,
mira què tal,
olvida las penas
bebiendo sidral!

DOVA

de jugadores y a mí no me pasaron aviso. Ellos dicen que sí, pero yo le doy mi palabra de caballero, que no. Como que los «hermanos siameses» me tenían bola y algún otro componente del equipo me hacía el vacío, nombraron capitán a Planas y me expulsaron.

—Dicen que tenían otros motivos.

—Vatúa el huevo! Qué motivos?

—Hacían correr que usted quería 25,000 pañas para ir a la Olimpiada. También murmuraban que en Atocha había sido de los pordioseros y que enguaño se había elegido capitán de golpe y vuelta sin pedir el parer de nadie.

—Esto es indigno!!

—Pues mire: también decían que a Lloveras usted le había decido palabras gruesas, y que no quería arbitrar mientras usted reviscolase.

—Es inaudito! Es inconcebible!! Es monstruoso!!!

—Pues mire: también esbomaban que usted hacía la traveta al «Hombre-llagosta»...

Interviu amb l'Alcàntara

El darrer capítol de «Mis Memorias».

Arribàrem suats i trucàrem.

—Don Paulino?

—Sí, señor. Pase.

La raspa ens va introduir en un salónet que feia olor de desinfectants i vàrem esperar. Als pocs minuts comparegué l'excapitán.

—Me lo figuro y me alegro. Usted se encargará de explicar a sus lectores el indigno atropello que se ha cometido conmigo.

—Ara va bé! Diga, diga!

—Pues bien; yo, hasta ahora, no había mirado delgado con la cuestión pañas. Siempre había sido desinteresado. Una vez me hablaron de un beneficio. Psh! «Venga el beneficio», declaré, mas sin darle ni así de importancia. Cuando me casé se empeñaron en regalarme una cliniquita. «Qué le vamos a hacer!», pensé, y acepté, más por no darles un desaire que por lucro.

—Qué altruista es usted, capitán!

—Es nativo en mí. Cuando sucedió aquello de los «hermanos siameses» y la Junta aflojó la mosca y les dió cuanto quisieron, me di cuenta de que hacía el primo. Si ellos cobraban dos mil, era justo de que yo, como capitán, cobrara tres mil. La lógica me hizo ver que tenía razón. Para hablar de este asunto me dirigí el otro día al señor Gamper.

—Y qué?

—Se negó a darme «satisfacciones».

—Qué me dice!

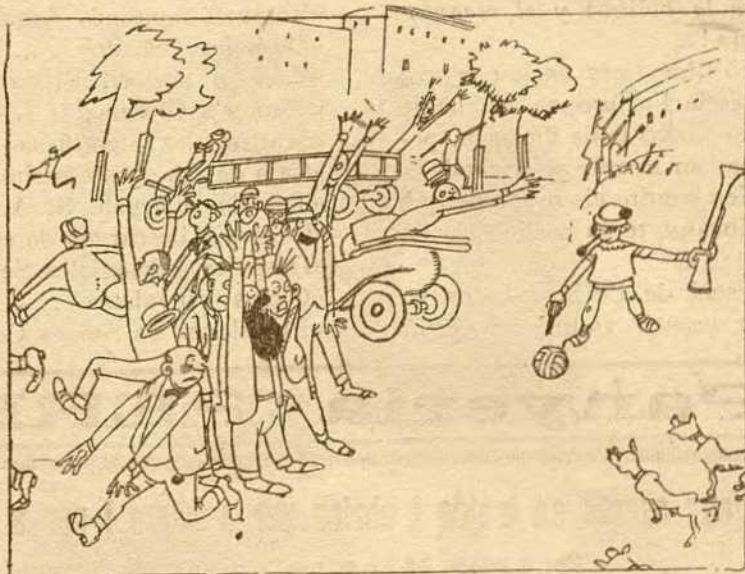
—Lo que siente. Yo, claro está, me sulfuré, y el día del «Martinenc» hice el ronsa, como ya pudieron observar.

—Es cierto, vive Dios!

—Y a los dos días, en un partido de entrenamiento, hice el ronsa y medio y el reserva nos ganó por seis goles a cero.

—Qué desorio!

—El viernes celebraron junta

VEINTE AÑOS DESPUÉS

—Aparteu les criatures, que ve el «Martinenc»!!!

—Salga usted de mi presencia!!!

—Hombre... yo...

—Fuera!!!

No em va quedar més remei que tocar pirandó, per por de rebre. Ja s'ho faran.

DOVA (FILL)

El cas com un cabàs

Resulta que al «Sabadell» hi ha un jugador que es diu Ribes, que té la qüestió de les llicències una mica confosa. Això fa somriure a en Mates i l'empeny a presentar la denúncia a la Federació.

El soci de l'«Europa» va oir remors de què el partit «Barça»-«Martinenç» s'anullaria, degut a què en els rengles dels vermells hi jugava un Calvo que no estava en regla. No cal dir que el soci de l'«Europa» es va escandalitzar i començà a cridar:

—Això és indecent! No hi ha dret! Els partits no s'han de guanyar d'aquesta manera! Ja tornen a fer com l'any passat! *Muera la política y el maquiavelismo!*

Però quan més excitat estava el soci de l'«Europa», va llegir que en Calvo tenia llicència, però que, en canvi, al «Sabadell» li volien pendre els punts perquè en Ribes no tenia la llicència en clar.

El soci de l'«Europa» es va tornar vermell, va tossir i, veient

que ningú el mirava, es va fregar les mans de satisfacció.

—Uva! Això va com una seda!

El soci del «Barça» va somriure maquiavèlicament i va pensar que en Cabot, si arribava el cas, seria capaç de tots els maquiavelismes per tal de què guanyés el «Barça», i convençut de què allò no era res més que una lllamedura per tapar la boca de l'«Europa», es posà tranquil.

Però, si no ho tenim mal en-

tès, el «Centre d'Esports», de Sabadell, ocupa actualment la primera vice-presidència de la Federació i la presidència de la Comissió de Govern.

I vostès creuen que la pressió d'aquesta vice-presidència no serà obstacle per a que es realitzi la cessió de punts a l'«Europa»?

Ens juguem un peix (d'arregada per amunt) que no passarà res.

EL CONCLAVE

Borsa de cotització

«Peinados Cros, S. A.»	a la par
«Saltos de magnesia Hombrellagosta»	110 %
«Tanques Carulla»	a la par
«Jerseis y artículos de fantasía Jaumandreu»	90 %
«Zamoranas»	a la par
«Miniaturas Barrachina»	a la par
«Antigüedades Torralba»	85'75 %
«Casa de lactancia Juanico»	75 %
«Canteras Pedret»	96 %
«Tarifas, presupuestos y proyectos Piera»	90 %
«Vagones-capitonés Zabala»	102 %
«Despejes Cabedo»	a la par
«Energía porteril Platko»	a la par
«Walter's Closets»	99 %
«Martingalas científicas Planas»	95 %
«Caja de Ahorros Sancho»	a la par
«Tohallas Estruch, S. A.»	85 %
«Cargas y descargas de emoción Mauri»	87'50 %
«Despejes grimegiales Serra»	82 %
«Ciclos Vinyalets»	93'75 %
«Porcelanas de Sevres Cella»	84'50 %

Panyeria PÉREZ

Extens assortit en trajos i abrics per a home i per a senyora

Per a vestir bé i a poc preu no deixeu d'adquirir les tallades de trajos en aquesta importantíssima casa

Hospital, 15 i 17.

Teléfono 3883 A.

BARCELONA

Fàbrica de teixits de llana a Sabadell. Sucursals a Madrid: Fuencarral, 89 i San Joaquin, 2

Ha succeït ço que hom mai hauria previst. Els «Clínica Alcántara» eren uns valors dels més segurs. Els que en posseïen es fumien del mort i de qui el vetlla, convençuts de què eren per vida d'hereus. Imaginin-se vostès els trastorns que ha produït la seva total desaparició del mercat! Una baixa, hauria sorprès; però una *quiebra* ha fet perdre l'oremus a mig Barcelona.

Els «Instituto de Corridología Juliá» ja no es cotitzen. No estem segurs de si serà per poc temps, o per sempre, però la

qüestió és que ja no se'n parla. Els «Porcelanas de Sevres Cella» han vingut a substituir-los, a un canvi bastant enraonat.

Els «Tanques Carulla» han fet aquella puja que nosaltres ja vàrem anunciar. De 75 han passat a la par. Era de preveure.

Els «Energía porteril Platko» han baixat cinc enters. Es un bon paper, que es podria considerar sòlid si no fos el mal geni de l'amo de la fàbrica.

L'aparició dels «Ciclos Vinyals» ha sigut rebuda amb grans mostres de simpatia.

HAU PASSA HAJEURE

COLLABORACIÓ I ARRÓS

La penya sidralista de Canaletes

Aquesta penya, que està constituïda per socis i admiradors del «Barça», està integrada pels que al vespre fan rotllos a Canaletes, i els dies de partit es reuneixen tots a la barana de darrera el gol de dalt de la Catedral de Les Corts. Els coneixereu per escandalosos; són fanàtics i capaços de marejar a l'home més tranquil que hi pugui haver al món. Ells tot ho saben. Són una colla, i entre els més coneguts hi ha: en Laudes, que el consideren com a capità: com que té més graus, està abonat als seients fixes, i quan arriba és saludat per tots els components de la penya; com a tinent hi consideren al senyor Pous; i tots els altres són soldats rasos i estan abonats per estar drets a la barana. Hi ha els més petits i més cridaners, que són en Torres i en Sánchez. Després hi ha el confiter, l'adroguer, el forner, el camiser, en Sabaté o *el rey de la serieidad*. També en forma part en Calella, el que ho sap tot i és amic de tots els jugadors.

Després del partit es reuneixen tots i avall que fa baixada, cap a Canaletes a discutir el parà la que *deseamos muchos años* tit. Aquesta és la Penya Sidral, *de próspera vida, en bien del sidral, del deporte y de la cherrameca*.

MUT

Talla que tallaràs...

Retallem de Deportes:

«Y, como es lógico, por mucho que sea el acierto con que uno se defiende, queda clasificado inferior en lucha con quien mantiene el ataque con la suficiente eficiencia para que no se rompa el cerco.»

Hola! Caram! Ni en Trabal!

«Sin embargo, así fué, y ayer, sirviendo de escenario el Estadio de Las Corts...»

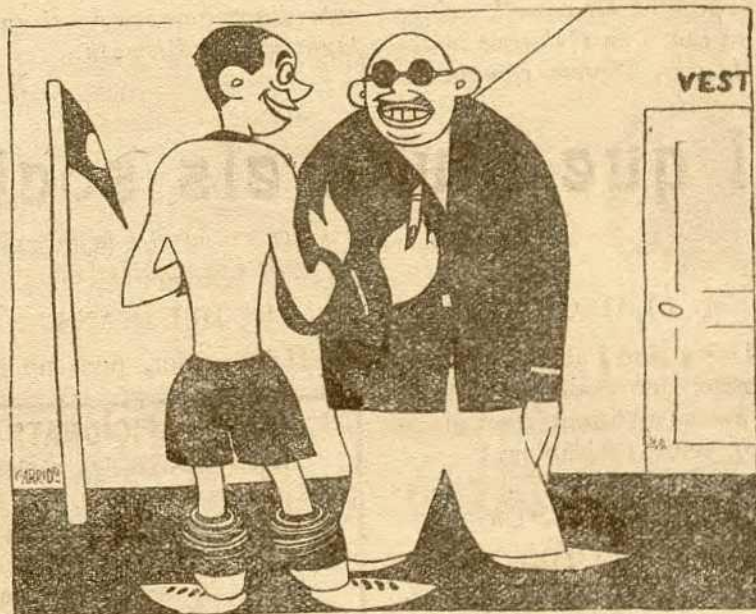
S'ha acabat allò de «Catedral de Les Corts».

Ara és Estadio de Las Corts. Si arriben a 12,000, n'haurem de dir el *Paraiso de Las Corts*.

S'ha d'estar bé amb els poderosos.

FONOGRAFS
DISCS DE TOTES CLASSES
Articles per a Futbol, Tennis, Natació, Ciclisme, Boxa, etc., etc.

A. Peris
Pilotes, Jerseys, Pantalons, Genolleres, Turmellers i Guants.
LA NACIONAL
CARRER DE SANTA ANNA, 21

—Hoy jugamos de medios Alberto, Restituto y yo.
—Sí, ya veo que ponéis los medios... para perder.

GLOSSARI INCOHERENT

El meu pronòstic

El «Barcelona» té tres punts. «Bah! — diuen els 11,324 socis blau-grana. — Què hi fa que l'«Espanol» en tingui un de més? Perdrà amb el «Sans» i nosaltres li clavarem panadera. Serem campions. No falla. Ho assegura en Gamper!»

L'«Espanol» en té quatre. «Ja és nostre — diuen els súbdits d'en La Riva. — Anem al davant i ningú ens en treurà. El «Sans»? Unes mones. El «Sabadell»? Uns lloros. El «Barça»? Rebrà del carpó. L'«Europa»? Es al pot. Enguany serem campions. Ho jura en Zamora.»

L'«Europa» té tres punts. «Guanyarem a l'«Espanol» i al «Barça» i apallissarem al «Sabadell», com a venjança. El campionat és ja a casa. Som «homogèneos». En Mates ja ha encarregat els obsequis. Si fins jugant en Montesinos guanyarem!»

El «Sans» té dos punts. «Si no en perdem cap més i els altres perden, el campionat és nostre.» Així opina en Greenwell, que en sap un niu. I en Gularons també s'hi fa fort. «Serem campions.»

I així pensen els de Terrassa, animats pel seu darrer empat, i el «Sabadell», pels seus dos empats, i el «Martinenc», «por sus brillantes exhibiciones», i fins el «Gràcia», modest com la violeta boscana.

Davant d'això, no m'atreveixo a fer pronòstics. Estan massa desacreditats. Ara, que si m'hi anés el coll, diria que no crec en l'«Espanol» per desigual, ni en el «Barça» per pàvero, ni en l'«Europa» per massa «homogèneo», ni en el «Sans» per mansoi, ni en el «Sabadell» per fatxenda, ni en el «Terrassa» per inexpert, ni en el «Martinenc» per ésser la «revelación de la temporada», ni en el «Gràcia» per poca cosa...

I no creient en ningú, el meu pronòstic és negatiu. Serà campió el que tingui més xamba.

I ja hi poden pujar de peus.

«Suerte te dé Dios, hijo, que el jugar bien poco te vale»,

com digué no recordo si en Pitàgoras o en Bismark.

XAVET

El que diuen els socis

Visca el sidral i la magnèsia,
l'arròs i la regalèsia!

EL BLAU-GRANA

—Dos a zero i amb el «Sans». Tanmateix no podran negar-me que anem millorant d'actuació. I això, sense l'Alcàntara!

L'«EUROPEISTA»

—Tres a zero! Déu n'hi dotet, car el «Gràcia» es defensa com un mal esperit. I això, sense en Julià!

EL DEL «SANS»

—Hem perdut, però no hem

fet cap mal paper. Per mi, en Pedret és millor que en Jaumandreu!

EL «REALISTA»

—Qué demontres! Hemos ganado y lo demás no me importa un pito!

EL «MARTINENC»

—Que vagin badant els realistas! A veure si els clavarem un disgust una altra vegada.

EL «GRACIENC»

—Si no s'hagués retirat en Cortès, hauríem guanyat. Si, senyor, sí!

EL «SABADELLENC»

—Aquest «Terrassa» té moltes pretensions. Que n'heu de menjar de plats de sopa per empatar amb l'«Europa» com nosaltres!

EL «TERRASSENÇ»

—Si es descuida, l'Estruch queda eclipsat per en Sabaté. No tantes pretensions perquè vanu empatar amb l'«Europa»!

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARÇA

ORQUESTINA JAZZ-BAND

GATZZ-HAARA

Contractes a JOAN REYNES - Tapinoria, 96, 1.

AFICIONATS A LA FOTOGRAFIA

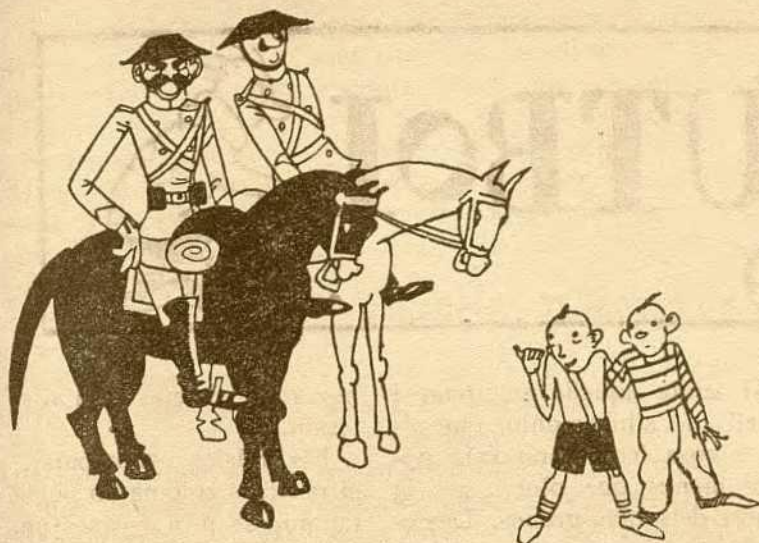
Estalvieu-vos les molèsties del Laboratori, enviant els vostres encàrrecs a

ARRAUT

TALLER I LABORATORI DE FOTOGRAFIA

Carrer de Bonsuccés, 7, 1.er

En aquest TALLER no es ven material de fotografia ni es retrata. Sols fem treballs per aficionats.

—Fixa't, tu, els acomodadors de l'Estadi.

"Cacheo" informatiu i maneflític als "asos" del Martinenc

—I doncs, bordegassots, com s'explica la vostra impetuosa, preponderant i inenarrable resurrecció?

Els parlen.

Kike.—Molt senzill. Ja veu que Kike és quasi Kinké (cosa que no me'n falta). Demés, me fa igual Vilar que volar.

Lakatos.—*Nuestra victoria era más clara que el vino. Yo no soy de los que exageran comparando con agua.*

Mariné.—Poden dir-me mariner d'aigua dolça; però jo no m'ofego amb un got d'aigua;

tot lo més, amb un gerro de llet.

Barratxina.—Un servidor, modestia a part, com sempre, *rayando a gran altura.*

Maldo.—La virosta que m'entreguen el nano i en Besas sobre aquest parell de llesques que Déu m'ha donat, alimenta per anar fent.

Camorera.—Camarera? M'és igual. Sols m'interessa servir bona teca al *delante.*

Blanco.—Aconseguint fer el cognom, ja estic satisfet. Ara, que, de vegades, te fan veure negre.

Besas.—Les reparteixo molt a gust les veces quan s'aprofiten. Si em fan posar nerviós, ja em veieu tirar als coloms.

Guillamon.—Com a novato, no puc dir més que *fava...* i gràcies.

Teixidó.—A mi pot passar-me algun escarbat, però entre teixir clar i teixir espès, vaig avançant metres.

Pallejà.—Tots tenim un sis o as. Ja sé que sols campen els «asos». Si no em dominés tant el pavo, tirariem més gallina a l'olla.

Em vaig convèncer que al «Marti» no es moquen amb mitja mànega de l'armilla.

I amb això vaig donar per acabat el cacheo i, satisfet, vaig córrer a fer un doble sidral de tirón.

JON VALLAS

CASA SIBECAS

Fabricació especial de
guants de boxa. **El**
MIBOR MATERIALS
SPORTIU

Aribau, 35 - Telef. 5031 A.

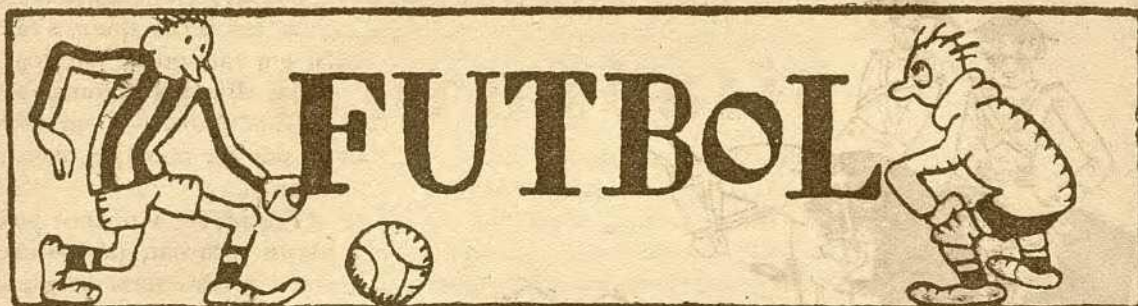
El dissabte apareixerà

El Tenorio Sidralista

drama tràgic deportiu

original d'En
DOVA

Al sidralista que després d'haver-lo llegit no s'hagi fet un panxó de riure, se li tornaran els quartos.

SANS - BARCELONA

Els futurs campions d'en-guany han estat vençuts en el seu propi camp davant de l'astorament de més de 10,000 «sansenses».

A la Plaça de Catalunya veiérem una cua de gent que avançava de mica en mica cap a les Arenes. Ens apropàrem a un minyó que s'ho mirava i li diguérem:

—Que ja han inaugurat el «Metro», noi?

—No, senyor, fan cua per entrar al camp del «Sans».

Ens vàrem senyar i vàrem agafar el tramvia de Les Corts per anar a voltar per dalt i encolomar-nos de trasantó.

Quan ens veiérem a port, ens dedicàrem a anar observant amb la santa intenció de tornar-ho a dir.

Dessota d'uns taulons descobrírem una banda de músics que esperaven la senyal convinguda per engegar. En uns quants llocs estratègics del camp hi havien xicots que portaven unes gàbies tapades amb sacs. Eren plenes de coloms. Uns quants coves de flors escampats per tot arreu esperaven ésser abocats al moment d'esclatar la ovació. No ens poguérem estar de demanar a un acomodador el motiu de tots aquells preparatius. L'home ens respongué molt amable:

—Tot això és per quan en Feliu faci el gol de la victòria d'un passe d'en Peidró després de la centrada d'en Rini.

Al veure aquella seguretat i aquell «no s'hi amohini que això és cosa fetal», no vaig poder menys que plorar per la dissort dels blau-granes. Desseguida em vingué a la memòria allò de què: «quan un blau-grana està de pega, amb un «sansense» ensopega».

Va començar el partit i el «Barça» vinga dominar. El noi dels coloms esperava pacient que arribés l'hora de l'apoteosi; els músics afinaven els instruments esperant el moment d'esclatar amb un espatec de «tataris i ximpom! ximpom!» I les flors es marcien a la falda de les damiselles.

En Sami es caragolava i es desllorigava com un cuc neurastènic, i en Gularons es veia obligat a tapar-se els ulls perquè no li rodés el cap. En Pedret, així que veia la pilota a mig camp, ja s'agenollava preparant-se a entomar-la. De tant en tant es sentia una veu que cridava:

—Noi! I aquells coloms?!

I el noi, avergonyit, amagava la cistella entre mig de les cames.

L'Elias va fer-ho una miqueta millor que altres vegades, sense arribar a *lo inconmensurable*. En Carulla va convèncer i va engrescar, que és lo que es tractava de demostrar.

En Sami, tot fent cabrioles, d'un cop de cap va encolomar un gol que va fer trontollar la terra. Els músics varen engegar.

—Pareu!! Que no és nostre!! Pareu!!—va cridar-los-hi l'aco-

modador, esverat com si el matessin.

Els músics varen parar, però el noi dels coloms no pogué evitar que se n'hi escapés un, que volant volant anà a posar-se a l'esquena d'en Noga. En Rini va fer una escapada a tot gas. En Platko el va filar i va sortir i ambdós toparen. En Planas també hi corregué i també s'hi embolicà. Amb aquest motiu en Villena va cridar a tots els jugadors per discutir si era més *mala entraña* en Rini o en Planas. Al cap de deu minuts acordaren per unanimitat que si «m'embrutes t'emascarar» i va seguir el joc. La noia de les flors ja teixia una corona per en Rini.

Quan faltava poc per acabar, en Carulla encara va lograr un altre vol.

El noi dels coloms va tenir de guillar perquè els socis del «Barça» volien organitzar un «Tiro de Coloms».

L'ESQUIMAL DE GRATALLOPS

EUROPA — GRACIA

El «Gràcia», a l'accedir a jugar al grup A, ens ha fet el mateix efecte que el que ens fa l'Uzcudum al volguer boxejar amb en Dempsey: Tots dos van cap el suïcidi respectiu. I, referint-nos al «Gràcia» (que per més que faci no passarà de l'últim lloc), ¿no hagués estat molt més maco i de més efecte quedar-se al grup B, on hauria po-

gut arribar a campió? Però, en hi, ¡allà ellos!

L'«Europa» semblava que perquè són de família, no volia endinyar masses disgustos als vermells, i així veïrem que, malgrat dominar durant tot el partit, sols aconseguiren sucra tres vegades, per mitjà, totes, d'en Cros, que estigué fet un «coloso» gracienc i que ens demostrà que «malgré tout» ell segueix essent el davanter-centre indiscutible de Catalunya.

La parella Saura-Agustí (més bé en Saura que l'altre) estigué, senzillament, estupenda, al igual que en Montesinos, que féu una reaparició «hors classe».

En Cella, que va substituir a en Julià, ho xafà molt bé, i si no fos per aquell pànic que el domina, no dubtaríem a proclamar-lo millor que el *substituido*; però aquella por...

L'Olivella, amb les seves «individualesques aficions», s'està perdent les simpaties del públic, que l'abronca amb aquella alegria... Al tanto, Olivella, pensa amb lo que li ha passat a en Julià!

El reffi (L'Arribas, si no ens equivoquem) estigué completament peix en els orsais i quasi podríem dir que en tot el demés.

El Baül, en la seva *dominguera* edició, deia que era un *árbitro muy competente*; com no sigui *competente* en descarregar carbó al moll, o recollir escombraries, no hi veiem el què... I per això cobren vint drets? ¡Te daba así!

El «Gràcia» jugà molt bé, amb entusiasme, fe, amor propi, i

amb un extrem-esquerra amb més tripa que un elefant de les Pampes. Però, no obstant tot això, i no obstant la brutícia d'algun dels seus jugadors, li tocà el rebre.

Un altre dia, germà...

FRA GRANOTA

SABADELL - TERRASSA

Quant més s'hi encaparraran menys ho entendran. La mateixa defensa, que l'altre diumenge va fer rodar el cap al «quinteto europeista», va deixar passar a la davantera egarenca, que amb l'«Espanol» va fer el lloro. I la mateixa davantera que va fer el lloro amb l'«Espanol», va jugar espantantment contra el «Sabadell».

Per això, quan llegim un pronòstic ens descordem els calçotets i ens hi fem un panxó de riure.

A Sabadell, després d'haver empatat amb l'«Europa», la victòria sobre el «Terrassa» es donava per segura. Eren uns punts que se'ls veïen a la butxaca. Però el futbol és com la ruleta, quasibé sempre surt el número que no et convé. El «Sabadell» ja n'està convençut.

L'Estruch té la passa. No és el mateix d'abans. Aquella broqueta que feia quan se li acostava un xutador i tots aquells preparatius de la tovallola, la sabonera i el raspall, han desaparegut. Avui dia l'Estruch és tan impressionable com en Jau-mandreu, i s'atabala com en Sabaté.

L'Argemí, en Redit i demés «linces» del «Terrassa» se'n vanen aprofitar d'aquesta inseguretats i s'hi abonaren fent-lo patir del cor cada cinc minuts.

El joc va ésser mogut i degades trasbalsador, però va acabar tot millor del que ens pensàvem. S'ha acabat aquella tranquil·litat que es respirava a Sabadell mentre el «Terrassa» era al grup B... i a Terrassa, aquella inquietud que es respirava d'arribar a fer la guitza al «Sabadell».

MARGOT, la joven trasiberiana

ESPAÑOL — MARTINENC

El soci de l'«Espanol» es diferencia del del «Barcelona» en què és més optimista. L'incondicional *azul-granà* és nerviós de mena. Es neguiteja, fa bots, renega, es mossega els llavis i pica de peus. Fins s'indigna i tot. En canvi, el de l'«Espanol» és més *viva la virgen*, que diu en Caicedo. Fins quan rep, hi fica un «xisto». Se'n fum de la Directiva, dels «casos» i de l'ensenya. Si s'empipa, no li dura. Sap estar a les verdes i a les madures, i potser fins més a les verdes, per la força del costum. (Quin *parrajo*, eh?)

Això, jo, en Cuscunilles—per servir-los,—ho vaig poder comprovar per trenta dosè cop el passat diumenge. L'amo em va enviar a «La Manigua» a fer la ressenya. Jo, m'hi resistia.

—Vés-hi—em va dir,—que jugarà en Zamora.

Això em va decidir. A mi, en Zamora rondinant als defenses,

ACABA DE PUBLICAR-SE!

RADIOTELEFONIA PARA TODOS

Manuel del radio-escolta i del constructor d'estacions de T. S. F. pel Director de l'Escola d'Enginyers Electricistes de Weimar W. E. ECKARDT. — Aquesta obra ensenya, sense necessitat de cap coneixement previ, a construir i utilitzar per si mateix, amb un cost reduït, una magnífica estació receptora de T. S. F.

PREU DE L'EXEMPLAR: 0'75 PTES.

em distreu més que un article d'en Noga.

I vaig veure tot el partit des de la *meseta del toril*. I vaig veure els dos aspectes del soci de l'«Espanol». I vaig veure a en Paco Bru, que no l'ensenyen cada dia.

El primer aspecte, és el del soci quan se guanya. Començà la batussa i la colla de Sant Martí volgué empipar als *blanqui-azules*. Però aviat acabaren el gas, i els de l'«Espanol» dominaren, i en Zabala va fer un gol d'aquells d'edició de luxe, i després un altre, i si no toquen a descansar n'haurien fet un cabasset. El soci, llavors, somreia beatíficament.

—*Qué grande es Zabala!* — deia un que duia boina.

—*Y qué me dices de Mauri?* — feia un que l'accent el traïa com del Clot.

—*Este Caicedo es enorme!* —

feia un tercer, incolor i inodor.

I pels pobres «martinencs» hi havia un somriure de misericordiosa simpatia.

—*No lo hacen mal, no!*

—*Este Barrachina es la mar de simpático.*

—*Lakatos está trabajador, eh?*

—*Se comprende que empata- ran con el «Barcelona»...*

—Res: que la perspectiva d'un probable cabasset tornava les cares rialleres... Fins en Bosch i Catarineu somreia.

Vingué la segona part i sorgí el soci de l'«Espanol» dels dies *aciagos*. Els «martinencs» tre- gueren el geni i apretaren com si estessin a la plataforma d'un tramvia. En Pelaó va fer figa i els altres se n'aprofitaren. I de tant dominar no sabien què fer. En Barratxina, volent fer un centre, va fer un gol. L'empat s'apropava, esfereïdor... El soci de l'«Espanol» no es desmuntà

per tan poca cosa. Seguí fent «xistos», però un xic més «m- tàfics».

—*Este Olariaga está infame!*

—*Qué malo es Pelaó! Vaya un regalo que nos ha hecho el «Europa»!*

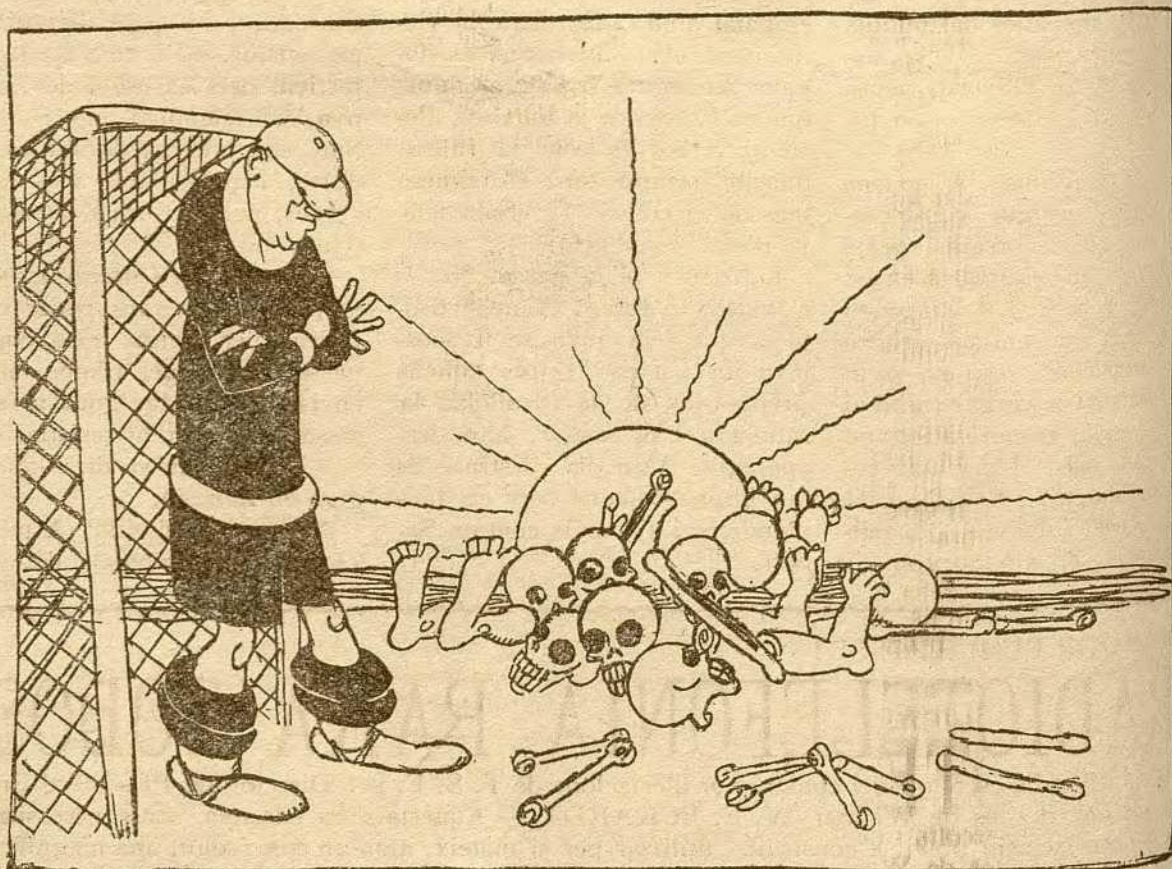
—*Sanahuja es un loro!*

—*Pero, qué hacen estos lanterós?...*

I fins n'hi havia que s'engres- caven amb els xuts d'en Barratxina. La serenitat no es perdé un sol moment. L'entusiasme positiu es convertí en negatiu. Tot és entusiasme.

—*Estos chicos merecen ganarnos!* — se sentia.

I vingué la fi, i per 2 a 1 l'«Espanol» es quedà amb els punts. I un servidor, en Cuscunilles, els assegura que si «allò» passa a Les Corts, en Vilalta, el rell- surt fent fortor d'arnica. I all- fins li tiraren *piropos*... Optimis- me pur.

La porteria d'en Platko a les darreries del campionat

Es veu que són de bona pasta. En Dova, que sempre en diu epidèmies, no els coneix. Són castissos.

CUSCUNILLES

BADALONA ATLÈTIC DE SABADELL

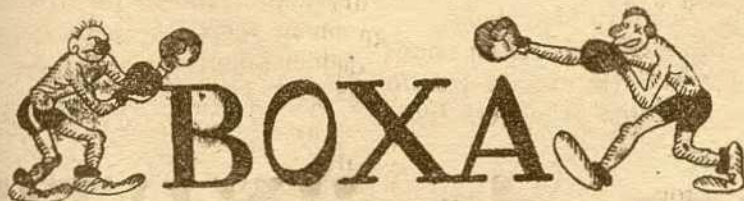
El «Badalona» ja tenia quatre gols a la butxaca, però els de Sabadell varen protestar del quart, que era un «orsai» com una casa, i com que en Mariné es va recordar en aquell precís moment de l'energia, va donar per acabat el partit, faltant encara vint minuts.

En Llinàs i en Tejedor varen fer-ho bé, però tots plegats varen lluitar a mata degolla, lo que va produir una excitació al públic, que amb una mica més acabava com el rosari de l'aurora.

JÚPITER - PORTBOU

En Gil i en Gimeno varen fer un partit de «primo cartello», però com que la defensa del «Portbou» es va convertir en *valla infranqueable*, el «Júpiter» s'hagué d'accontentar amb un parell de gols i gràcies.

Del «Portbou» sobressortiren en Castro i en Loster.

Com que del *match* Piet Hobin-Ponce de Leon ja no se'n parla, puix del dia de la seva celebració ja han transcorregut dos segles, no ens atrevim a fer-ne ressenya, limitant-nos a fer uns comentaris poca coseta, però dignes de passar a la posteritat.

La cadira número 30 del rengle 9, era el número 7 del rengle orquestra i el primer rengle de *ring* estava situat darrera dels bancs de la Plaça de Catalunya. Els acomodadors s'estiraven els cabells i grinyolaven desesperats, mentre els boxejadors, per arribar al *ring*, tenien de passar per damunt dels cadàvers de cents d'espectadors.

L'Arnaud va donar un cop alt a en Sàez que va resultar un cop baix, i els metges, després d'una consulta i d'impressionar trenta cinc radiografies, acordaren dictaminar per Nadal, per tal d'estar més segurs de la superioritat de l'Arnaud.

En Ponce de Leon va desenganyar a tots els aficionats, que

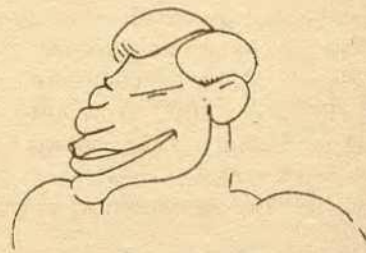
esperaven veure'l boxejar amb una bandúrria a cada mà, especialment els del rengle orquestra. Al veure'l amb els guants com un vulgar boxejador i amb sis barres de cosmètic al cap, la gent es desencoratjà. Al sortir,

PONCE DE LEON

el públic va desfilar per davant del senyor Taxonera, per la felicitat organització de la vetllada i a l'ensems per a donar-li anims per a suportar les pèrdues metàl·liques ocasionades per la popularitat dels preus.

L'altruisme i la deportivitat són les qualitats més boniques dels homes.

PIET HOBIN

En Vallespín ha llençat el gall i s'ha quedat amb la ploma. Diu que ho ha fet per fer una cara nova a en Ruiz.

...Una vegada hi havia un senyor que es deia D. Quijote de la Mancha...

En Paulino té de tornar-s'ho a fer amb en Teixidó, per obra i gràcia d'un senyor que té parents a la Federació i que vol fer-se la barba de calderilla organitzant una vetllada a base del campionat d'Espanya.

Ens fa l'efecte que són ganes de fer fer un paper ridícol a en Kamaloff, per quatre miserables pessetes.

En Dempsey ha dit que si d'aquí al setembre de l'any vinent li donen divuit cap-i-cues, no s'encostipa i en Paulino fa bondat, és capaç de venir a Espanya a entendre-se-les amb el basc per uns quants milions de pessetes a benefici dels pagesos.

Per nosaltres, que vingui, i si després de boxejar amb en Paulino vol fer-s'ho amb en Kamaloff, millor, car la qüestió és passar l'estona i fer brometa.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

MOTORISME

Una maleïda pana de la meva «Shanfott» m'ha privat seguir la cursa com un servidor hauria volgut. La quarta biela va agafar rampa i no hi valgueren precés ni malediccions per a que el quart de cavall funcionés.

Tot xano-xano vaig tornar cap el «R. C. M.» a fer companyia a l'Antiquari, i allí, gronxant-me amb un balanci, vaig esperar els esdeveniments.

El telèfon va començar a trucar:

—Ring! Ring!! Ring!!!

—Digui.

—...

—Vatua l'ou! En Carrion?...

I diu que ha fet la tombarella per sobre del «side»? Per culpa de la cadena?

De seguida vaig pensar que si hagués portat rellotge de «pulsera», això de la cadena no li hauria passat.

Varen començar les murmura-cions.

—Aquest xicot és una pepa! Amb la màquina nova es mata-rà!

Mentrestant, l'amo de la màquina, que era l'oncle del «parquet», s'estirava els cabells.

Al cap de poc el telèfon anun-cià que l'Aixelà era un trumfo i que l'Andreu ja no era futur

«as», que ja era «as». Tothom va respirar, car ja n'hi havia uns quants que els teixien la corona. També va dir que els «Citroën» en el quilòmetre llençat, semblaven tortugues reumàtiques. Tothom va riure i es va fregar les mans.

El telèfon va repicar novament i va fer-nos saber que en Macaya, a Sant Hilari, s'havia menjat tres cuixes de pollastre, i que en Dioscero feia genialitats amb la «Triumph».

A les quatre varen començar a arribar motoristes amb les barres embenades, i el servidor es va impressionar i va guillar, del-xant pel número de la setmana vinent totes les xafarderies que poden interessar al llegidor.

SARAGOSSANO

II Concurs de "XUT!"

Treballs rebuts

Treball núm. 3

ESTRUCH

Es el porter del «Sabadell» i un dels que ha fet més ombra a en Zamora, tant amb jerseis com amb estirades.

Somriu davant del públic per a mostrar les dents d'or, i té un «botones» exprés per a portar-li la mascota.

Els «sabadellencs» l'aimen més que la mona de Pàsgua i quan marxa per a jugar contra el «Barcelona» tot el poble en pes va a l'estació a despedir-lo.

En Gamper el troba valent, guapo, simpàtic i no sé quantes coses més; i, tot i amb això, l'Estruch no es deixa il·lusionar per la pesseta.

Los enemigos de Estruch son: Jaumandreu, Pedret i Pallejà.

Es un dels porters que rep bés correspondència diària.

La seva jugada clàssica és la d'aixecar les mans en lloc de fer «vistes».

Disfruta tirant penals i s'engresca jugant amb equips estrangers.

Els «Amflicars» els maregen.

Vols dir que no són els que hi van a dalt?

EL SERENO DE L'ALTRE BARRI

Treball núm. 9

EN JAUMANDREU

PREPACIO

Llevóme Dios de desatino en desatino a escribir estas líneas mal trazadas, y al leerlas el vulgo adormecido emprendióla conmigo a garrotadas.

En Jaumandreu? Sí, home! Es el porter que més afició té a les col·raines. Tan aviat porta un jersei vermell com la sang de bou, com en porta un de groc com un canari. El dia que va anar a jugar a Girona, totes les noies s'aplegaven a la «seva» porta i miraven embadalides la

gràcia del seu joc. (Fins aquí, ni en Dova ho hauria fet millor.)

Té una col·locació admirable i para les pilotes com qui juga al dòmino, amb una tranquil·litat *épatante*; però el que més m'agrada d'ell són les aterrades, les seves emocionants aterrades, fetes amb tant d'art, que, un bon senyor, una vegada que va anar a veure un partit de futbol, al veure-li fer una de les seves aterrades, el va confondre amb un avió i deixà anar la següent *bacinada*:

—Llàstima d'aparell! Amb aquest blau tan castís que llueix!

Una de les seves especialitats és fer el «bot de l'escorpió» i amb aquella *frescura* treure la pilota dels peus del davanter contrari. Aquest salt és tan especial, que dubto que cap altre porter d'Espanya e *islas adyacentes* el sàpiga fer amb més lleugeresa i estil. El dia que va jugar a Girona, en Mir va caure desmaiàt perquè li va semblar que el que li havia pres la pilota era un *scorpius antidiluvianus*.

Té, però, varis defectes, i un dels principals, i que pot ésser causa de greus conflictes, és l'ensopiment por-

teril, consistent en què, quan està a la porta, no deixa anar ni una sola paraula, a no ésser una d'aquestes: —Més a la dreta, Serra! Vatua l'ou! Artius, corre, que ens en claven un!

I res més. Cap paraula al jutge de gol, ni a les nenes, que poc a poc van desapareixent del costat de la «seva» porta perquè es convencen de què seria inútil el voler divertir-se.

No és pavoro como en Zamora, ni chulo com en Pasqual; és modesto e iconoclasta i fa més goig ell que cap dels seus companys, si exceptuem la «Bertini». (Al tanto amb els catellots.)

I què més volen que digui? Res més, oi? Doncs, prou llautina. Per acabar, els recomano que es recordin de què el seu joc es pot resumir en aquesta frase: «Frescura, tranquilidad y salto del escorpión».

I ara, esperem el dia que ens re-

galin la màquina de retratar o la boquilla d'ambre.

DOGA

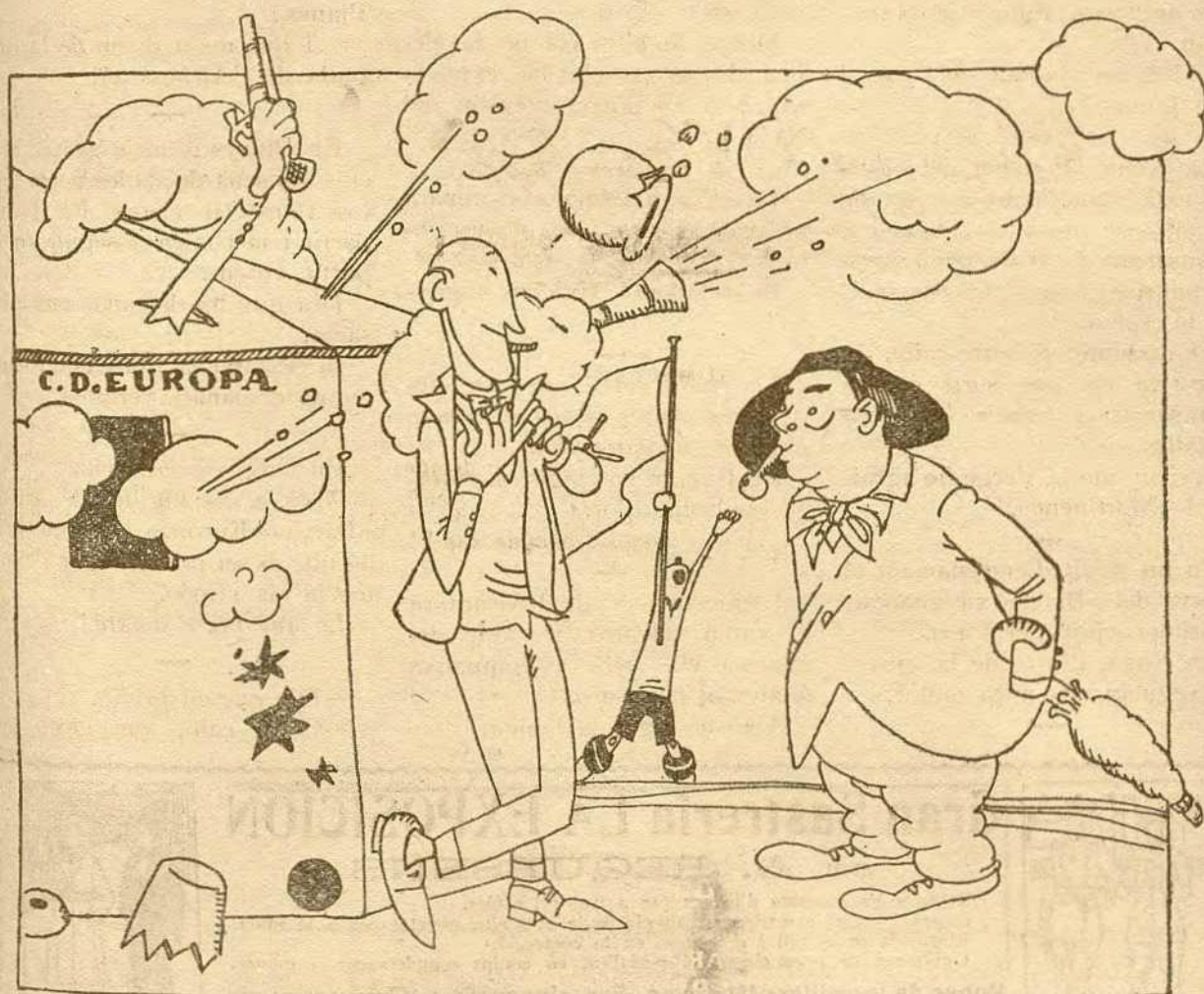
Treball núm. 10

«PEPITO» SAMITIER

En Pep Samitier (a) l'«Hombre-Llagosta», inventor amb patent dels salts «de la magnèsia», «de la regalèssia», «de l'indi», «del trapezi», etcètera, etc., fill del Ninot, va néixer l'any 345 abans de l'Era Cristiana. En la seva infància ja jugava con los depósitos lecheros de la dida, creient-los «bimbos» de reglament. Més gran, s'entretenia en anar a gronxar-se a un trapezi d'un vef de la barraca del costat de casa seva, i una vegada a dalt, es ficava innocentment els dits al nas i feia unes boletes i, pum!, les anava xutant amb el peu, i, apa, cop de fer pilotes i xuts, i quan se li havien acabat les municions, saltava del trapezi (d'aquí la seva afició a aquest salt), i anant recollint les

boletes se les posava a la butxaqueta i, alça, altre cop a dalt del trapezi i anar fent; així passava les hores, pobret. Després, una vegada gran i ja conegut pel públic en general i en particular pels directius d'algun club, ja llavors van ésser figures d'un altre paner; ja es va acabar la misèria, i allà va don Pepe fet un pollo-bien anant a chimear i a foxtrotear a l'«Excelsior», que per això és amateur, fent viatges, fent conquestes i fent embutidos al por mayor y detall. Però ve la fatalitat (ai, sí!) i s'enamora d'un pobre jugador i allà me'l teniu castigat por malo, travieso i per massa amateurisme, a no poder jugar; fins que un dia el corazón d'en Gamper, tocado y convertido por la mano de un serafín bajado de la mansión celestial, deshaga el castigo y pueda el «Hombre-Llagosta» volver a hacer las delicias de los once mil corazones hoy oprimidos.

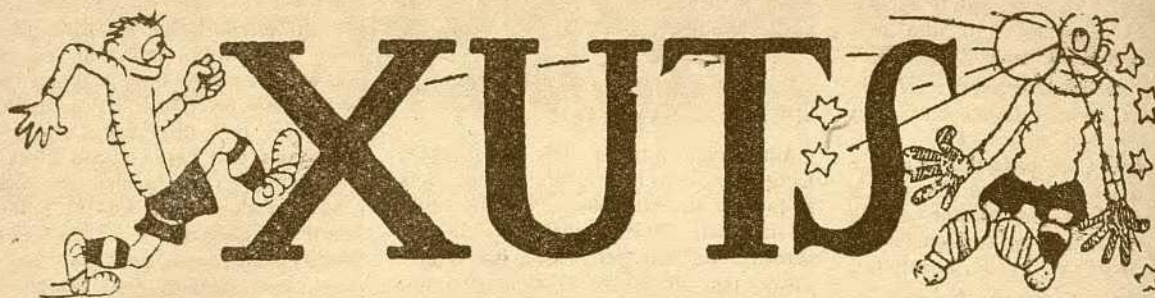
JOHN SOSER

A L'«EUROPA»

—Què diu, que hi ha enrenou?

—Ca! Són males llengües! Ja pot veure vostè mateix que la tranquilidad es absoluta.

En Trabal, l'altre dia va rebre... la visita d'un jugador blau-grana.

A la Redacció hi ha tres vidres trencats.

Respecte al del *bolo* al Vendrell, s'ha acordat que no porti cua, per evitar disgustos.

Quan arribin els sis professionals anglesos, diu que ja en parlaran.

Ei! Si no són com en Broawd i en Lane.

La Junta Directiva del «Barça» tenia feta la prometença de portar onze medalles a beneir a Montserrat. Però no tenia pressa, perquè una prometença sempre té espera.

El dissabte, a corre-cuita, la Directiva en pes sortí cap a Montserrat a beneir les onze medalles.

Creiem que la Verge ho agrairà al «Martinenc».

En un partit d'entrenament el reserva del «Barça» va guanyar al primer equip per 6 a 0.

En Noga, dintre de la gravetat, segueix una mica millor.

Els sis professionals anglesos que ha enviat a cercar el «Barça», no volen venir, escamats amb els informes que els han donat en Broawd i en Lane.

Una desgràcia mai ve sola.

No havien observat vostès una tivantor entre l'Alcàntara i el reste de l'equip?

Sí, oi?

Doncs lo altre els de la Penya Esquerra els ho explicaran... si no diuen que són del XUT!

La «Penya Esquerra» prepara un equip *comandado* per un expatit.

Ja la ballem! Això ens engreixa!

La Junta del «Sans» va oferir dues centes pessetes a cada jugador si guanyaven.

En Boix hi va afegir un rellotge «pulsera» d'or.

...Y los sueños, sueños son!!

L'enterrament de l'Alcàntara el varen celebrar al camp del «Sans» els seus ex-companys guanyant per 2 a 0.

Això ha sigut la làpida.

Un «xut» traïdor.

Vostès creuen que si els companys no «daixò», l'Alcàntara «dallò»?

La unió fa la força.

Es recorden d'aquelles traves tan cèlebres d'en Sami?

I d'aquelles combinacions d'en Planes?

...I què me'n diuen de la càiguda de l'Alcàntara?...

En Planes reuneix cada dimecres als seus deixebles per a ferlos veure les errors del darrer partit i la tàctica a seguir en el partit vinent.

Diu que ha demanat una pissarra.

Ja veuran com d'aquí un quant temps demanarà vermut.

En Cros va ressuscitar. Això, a les vigílies del partit «Barça»-«Europa», es veu ben bé que és fet per amargar l'existència als 11,000.

Lo que fuere sonará!

—Diu que en Julià...

—Calli, calli, que gasta un

Gran Sastreria LA EXPOSICION

DE A. REQUESSENS

Rebudes les novetats d'hivern per a trajos i abrics.
Extens i variat assortit en panyeria de la més alta novetat per a la mida.
Elegància en el tall i mirament en la confecció.
Uniformes de totes classes. Especialitat en equips complets per a quotes.

Robes de les millors fàbriques - Superior qualitat - Gran economia

ARIBAU, 15

AL COSTAT DEL BAR ESQUERRA

BARCELONA

malhumor que fa posar la pell de gallina.

—Si prova de tocar-me, ho vaig a dir a en Tena.

En Zamora, a Tarragona, va donar el cop.

Hi anà, no com a porter, sinó com a soldat de cavalleria, i les noies, unànimement, varen trobar que l'uniforme li esqueia molt bé.

En La Riva, amb un cavall, n'hauria sortit més barato.

A Bilbao, les coses es posen malament.

L'altre dia la policia va detenir al jugador Ignaran, del «Tolosa», per moure xivarri en el camp.

Si això és posés de moda aquí, algun equip es quedaria a la misèria.

En Zamora diu que el millor davanter de l'«Espanya» és en Piera.

Redena, quin carinyo!
Però, escolta, Ricarditu: i què en farem d'en Zabala?

En Cros s'ha apagat, segons diu en Zamora.

Això, noi, és perillós. Pensa que te'l trobaràs a prop que no te'n adonaràs.

I si et perfora...

Els de l'«Español» diuen que en Mallorquí se ha deshinchado. Que l'inflin.

En Sami i en Carulla varen endinyar dos gols amb la closca.

Es allò que deia en Paco Bru:
—Per a jugar amb els peus, s'ha de tenir molt cap.

El paper Maurici va de baixa.

I el Montesinos torna a pujar.
Ai, Mates, quins mals-de-cap!

Càlculs d'un «españolista»:
Nosaltres apallissem el «Terrassa».

El «Terrassa» empata amb el «Sabadell».

El «Sabadell» empata amb l'«Europa».

Ergo...

Refieu-vos-en.

En Vilalta opina que fer una traveta a un davanter, a mig metre del gol, no és penal.

I dona córner.

Ja ens diràs d'on ho has après.

En Zabala ha ressuscitat.

Per molts anys!

Però... el diumenge que ve ja en parlarem.

Hi estem tan acostumats als eclipsis periòdics...

Tothom diu:

«Es llàstima que en Barratxi-na no tingui un pam més.»

En canvi, a Sant Martí, les noies diuen que té un bon pamet.

No ho entenem.

En Gamper pensa contractar cinc anglesos que es pensa que faran sensació.

I ca!

Els anglesos, aquí, ja no engresquen.

Tot lo més, empipen.

Els leones del Norte han fet el ridícol, perden amb el «Ses-tao».

Però, segons en Mateos, segueixen essent els millors d'Espanya.

L'«Español» té de jugar dos partits a Manresa.

Però els manresans no hi volen saber res sense en Zabala i en Zamora.

Qui paga, mana.

Els de l'«Español» esperen un jugador de fama.

Sembla que estan firmades les llicències de traspàs...

Es de fora de Catalunya...

Però no és del Pol...

Llegim en *El Mundo Deportivo*:

«La labor de los «pobres» sansenses fué en general discreta.»

Hòme! No val a faltar!

En Zamora és un optimista. Diu que l'«Español» quedarà campió de Catalunya i que guanyarà al «Barcelona» al seu propi camp.

Però, pel que pugui ésser, diu que «jugant contra el «Barcelona» sempre els persegueix la guigne».

Vet aquí la manera de quedar sempre bé.

L'hora del correu

Quicu. — N'aprofitarem uns quants pel Calendari.

Un soci dels tres clubs. — Es suat i al mateix temps és poca-solta. De totes maneres, vostè té condicions per fer-ho pitjor.

Afid. Lirn. — Vostè és conseqüent, però no ho enfoca bé. Faci's donar una mirada per qualsevol humorista.

Balmor. — Una ressenya, «Una conversa», «Un eco» i un «xuto». *Quien mucho abarca, poco aprieta.*

El senyor Canons. — Vostè ens envia «Una interviu frustrada» i nosaltres, perquè sigui frustrada del tot, no la hi publiquem.

Xirinacs Primer. — Va bé, però envii'n un altre una mica més de la gresca.

Puça Passa. — El seu pseudònim és la prova més eloqüent de la seva capacitat. Déu l'ha elegit com a bon llegidor, però no com a escriptor.

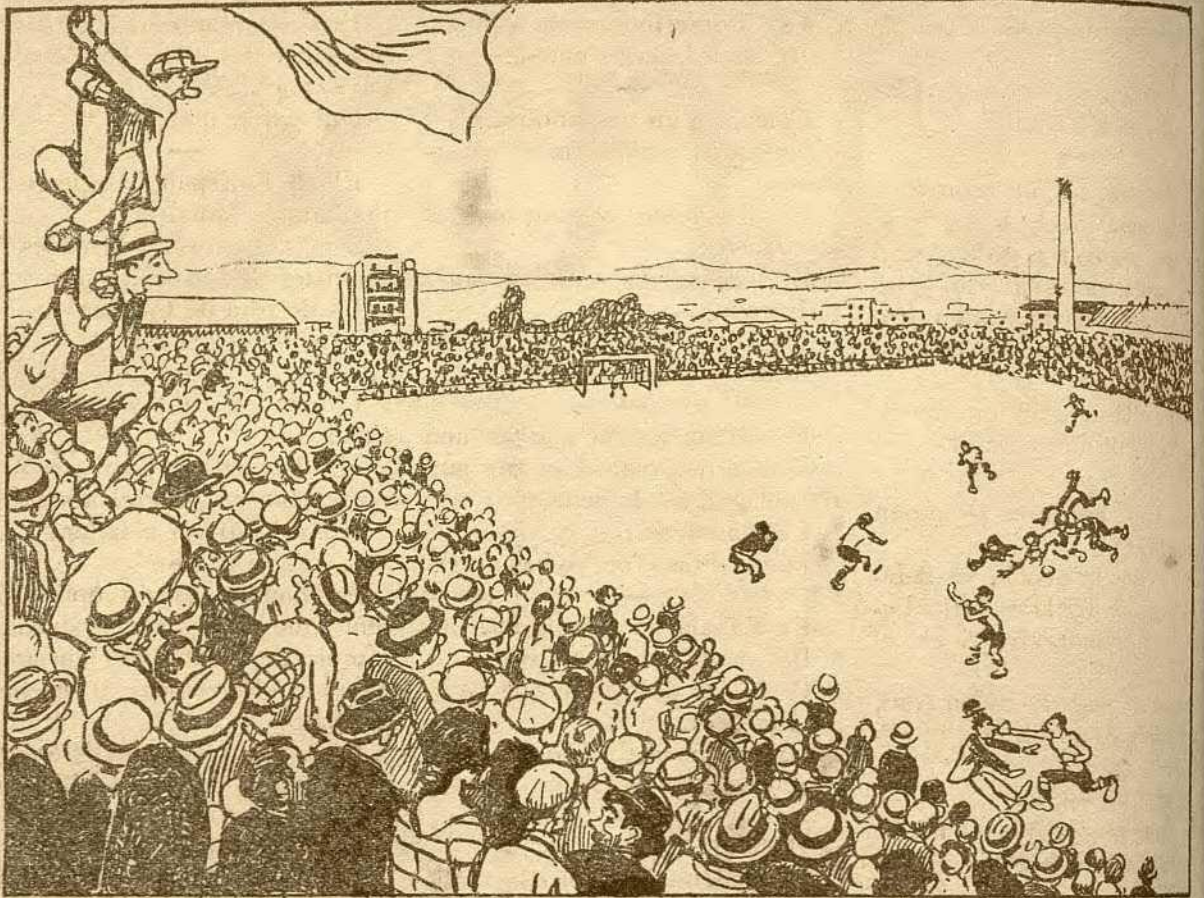
Comerç de Joies

CARME, 16, PRINCIPAL

BARCELONA

COMPRA I VENDA D'ALHAGES, MOBLES,
MOCADORS DE MANILA, ANTIGUITATS,
:: :: OBJECTES D'ART, ETC. :: ::

CASA ESPECIAL EN RELLOTGERIA FINA

Una bona entrada

Una mala entrada